

# UZASADNIENIE

|  |               |              |  |
|--|---------------|--------------|--|
| Formularz UK 2   | Sygnatura akt | II AKa 55/20 |  |
| Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:                  | 2             |              |  |
| <b>1. CZĘŚĆ WSTĘPNA</b>  |               |              |  |
| <b>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>                            |               |              |  |
| Wyrok z dnia 16 grudnia 2019 r., Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, sygn. akt II K 61/19 |               |              |  |
| <b>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</b>   |               |              |  |
| # oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego          |               |              |  |
| # oskarżyciel posiłkowy  |               |              |  |
| # oskarżyciel prywatny   |               |              |  |

|   |  |            |  |
|---|--|------------|--|
| # obrońca   |  |            |  |
| # oskarżony<br>albo skazany<br>w sprawie o<br>wydanie wyroku<br>łącnego |  |            |  |
| # inny  |  |            |  |
| <b>0.11.3.<br/>Granice<br/>zaskarżenia</b>                              |  |            |  |
| <b>0.11.3.1.<br/>Kierunek i<br/>zakres<br/>zaskarżenia</b>              |  |            |  |
| # na korzyść<br># na niekorzyść   | # w całości  |            |  |
| # w części  | #  | co do winy |  |
| #   | co do kary   |            |  |
| #   | co do środka<br>karnego lub<br>innego<br>rozstrzygnięcia<br>albo ustalenia |            |  |
| <b>0.11.3.2.<br/>Podniesione<br/>zarzuty</b>                            |  |            |  |
| Zaznaczyć<br>zarzuty<br>wskazane przez<br>strony w apelacji             |  |            |  |
| #   | art. 438 pkt 1<br>k.p.k. – obraza  |            |  |

|   |  |  |
|---|--|--|
|   | przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu  |  |
| # | art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu |  |
| # | art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia   |  |
| # | art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia   |  |
| # | art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,  |  |

|   | nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka |  |  |   |   |
|---|---|--|--|---|---|
| #   | art. 439 k.p.k.   |  |  |   |   |
| #   | brak zarzutów   |  |  |   |   |
| <b>0.11.4. Wnioski</b>  |   |  |  |   |   |
| #   | uchylenie   | #  | zmiana   |   |   |
| <b>2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</b> |   |  |  |   |   |
| <b>0.12.1. Ustalenie faktów</b>   |   |  |  |   |   |
| <b>0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione</b>  |   |  |  |   |   |
| Lp.   | Oskarżony   | Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi | Dowód  | Numer karty   |   |
| 1.  |   | G. G. (1)                                  | 1. G. G. (1) w dniu (...) r. w S., woj. (...), działając w zamiarze bezpośrednim | Wyjaśnienia oskarżonego<br>Zeznania: A. C.<br>T. R. | 88-89, 118-120, 174-176, 539-540, 807v-808v |

|   |   |                            |
|---|---|----------------------------|
| <p>pozbawienia życia<br/>pokrzywdzonej D. G., zadał jej co najmniej 5 uderzeń nożem, z których co najmniej cztery penetrowały do wnętrza jej ciała, powodując powstanie siedmiu ran kłutych tułowia i lewej kończyny górnej, przy czym zadając jej ranę kłutą okolicy piersiowej lewej o wymiarach 4x0,5 cm, długości kanału rany 11 cm spowodował rozcięcie aorty brzusznej, w wyniku czego doszło do wstrząsu krwotocznego i w konsekwencji do nagłego, gwałtownego zgonu D. G. – dot. czynu przypisanego w pkt 1 z art. 148 § 1 k.k.</p> <p>2. G. G. (1) w okresie od dnia (...) r. do dnia (...)r. w S. w mieszkaniu na os. (...), woj. (...), nie stosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w</p> | T. N.   | 63-64,<br>808v-809v        |
|   | M. N.   | 9-10, 167-168,<br>809v-811 |
|   | S. S.   | 50-51811v-812v             |
|   | A. B. (1)                                       | 257-258,<br>812v-813       |
|   | A. B. (2)                                       | 59, 846v-847v              |
|   | D. A.   | 92, 847v-848               |
|   | G. J.   | 113-115,<br>848-848v       |
|   | M. J.   | 125, 848v-849              |
|   | M. U.   | 372-373,<br>849v-850       |
|   | Z. U.   | 462-463,<br>850-851        |
|   | Z. J.   | 67-68, 851-851v            |
|   | P. M. (1)                                       | 70-71, 851v                |
|   | A. M.   | 382-383851v-852            |
|   | E. W.   | 565-566,<br>852-852v       |
|   | A. W.   | 562-563,<br>852-853        |
|   | A. K.   | 82-83,<br>920-920v         |
|   | Ogłędziny miejsca zdarzenia                     | 73-74, 920v-921            |
|   | Ogłędziny osoby oskarżonego i jego odzieży      | 699-700                    |
|   | Ogłędziny i otwarcie zwłok                      | 28-49                      |
|   | Ogłędziny koszuli nocnej i kłapek pokrzywdzonej | 12-23, 24-27,<br>94-98     |
| Opinia biegłego M. S.   | 100-107   |                            |
| Zapis monitoringu ze sklepu wraz z jego oględzinami   | 189, 202-205<br>193                             |                            |

|  |  |  |  |  |
|--|--|--|--|--|
|  |  | <p>Ś.Zamiejscowy<br/>VI Wydział<br/>Karny w S.<br/>wyrokiem z dnia<br/>(...) r., który<br/>uprawomocnił<br/>się z dniem<br/>(...)r. w sprawie<br/>(...), nakazu<br/>okresowego<br/>opuszczenia<br/>lokalu<br/>zajmowanego<br/>wspólnie z<br/>pokrzywdzoną<br/>D. G..</p> | <p>Pliki dźwiękowe<br/>zarejestrowane<br/>na telefonie<br/>komórkowym<br/>oskarżonego<br/>wraz z ich<br/>ogłędzinami</p> <p>Opinia<br/>daktyloskopijna</p> <p>Opinia z zakresu<br/>genetyki<br/>sądowej</p> <p>Ogłędziny<br/>telefonu<br/>pokrzywdzonej</p> <p>Opinia z badań<br/>porównawczych<br/>pisma ręcznego</p> <p>Opinia biegłej J.<br/>S.</p> <p>Wyniki badania<br/>stanu<br/>nietrzeźwości<br/>oskarżonego</p> <p>Dokumenty<br/>dotyczące<br/>prowadzenia<br/>procedury<br/>Niebieskiej karty</p> <p>Karalność<br/>oskarżonego za<br/>znęcanie<br/>psychiczne nad<br/>żoną</p> <p>Historia choroby<br/>pokrzywdzonej</p> <p>Opinia<br/>psychiatryczno-<br/>psychologiczna<br/>na temat stanu<br/>zdrowia</p> | <p>223-225,<br/>233-240<br/>384-386,<br/>387-393,<br/>577-580<br/>352-360<br/>398-424<br/>560-561<br/>583-633<br/>641-682<br/>8, 273-275<br/>459-461<br/>465-530<br/>139, 140, 142,<br/>287-335,<br/>872-873<br/>212<br/>280<br/>230-231</p> |
|--|--|--|--|--|

|  |   |  |       |                             |  |
|--|---|--|-------|-----------------------------|--|
|  |   |  |       | psychicznego<br>oskarżonego |  |
|  |   |  |       | Wywiad<br>środowiskowy      |  |
| <b>0.12.1.2.<br/>Fakty uznane<br/>za<br/>nieudowodnione</b>                  |   |  |       |                             |  |
| Lp.  | Oskarżony   | Fakt oraz czyn,<br>do którego fakt<br>się odnosi   | Dowód | Numer karty                 |  |
|  |   | Nie dotyczy  |       |                             |  |
| <b>0.12.2. Ocena<br/>dowodów</b>   |   |  |       |                             |  |
| <b>0.12.2.1.<br/>Dowody<br/>będące<br/>podstawą<br/>ustalenia<br/>faktów</b> |   |  |       |                             |  |
| Lp. faktu z pkt<br>2.1.1   | Dowód   | Zwięźle o<br>powodach<br>uznania dowodu  |       |                             |  |
| 1.   | Wyjaśnienia<br>oskarżonego<br><br>Zeznania: A. C.<br><br>T. R.<br><br>T. N.<br><br>M. N.<br><br>S. S.<br><br>A. B. (1)<br><br>A. B. (2) | Dowody te,<br>zwłaszcza<br>wyjaśnienia<br>samego<br>oskarżonego G.<br>G. (1), zeznania<br>funkcjonariuszy<br>Policji, którzy<br>jako pierwsi<br>zjawili się na<br>miejscu<br>zdarzenia, tj.<br>A. B. (1), A.<br>B. (2), D.<br>A., syna zmarłej |       |                             |  |

|                  |                  |
|------------------|------------------|
| D. A.            | pokrzywdzonej    |
| G. J.            | – T. R., z       |
| M. J.            | którymi także    |
| M. U.            | korespondują     |
| Z. U.            | zeznania córki   |
| Z. J.            | pokrzywdzonej    |
| P. M. (1)        | A. C., jak       |
| A. M.            | również          |
| E. W.            | ogłędziny        |
| A. W.            | miejsca          |
| A. K.            | zdarzenia wraz   |
| Ogłędziny        | z dokumentacją   |
| miejsca          | fotograficzną,   |
| zdarzenia        | protokół         |
| Ogłędziny osoby  | ogłędzin i       |
| oskarżonego i    | otwarcia zwłok   |
| jego odzieży     | wraz z opinią    |
| Ogłędziny i      | biegłego M. S. i |
| otwarcie zwłok   | opinia biegłej z |
| Ogłędziny        | dziedziny        |
| koszuli nocnej i | medycyny         |
| klapek           | sądowej J. S. w  |
| pokrzywdzonej    | sposób           |
| Opinia biegłego  | bezpośredni      |
| M. S.            | wskazują na      |
| Zapis            | sprawstwo i      |
| monitoringu ze   | winę             |
| sklepu wraz z    | oskarżonego w    |
| jego ogłędzinami | popelnieniu      |
| Pliki dźwiękowe  | przypisanej      |
| zarejestrowane   | oskarżonemu      |
| na telefonie     | zbrodni          |
| komórkowym       | zabójstwa.       |
| oskarżonego      | Należy           |
| wraz z ich       | podkreślić       |
| ogłędzinami      | wyraźnie, iż     |
|                  | dokładną ocenę   |
|                  | tych dowodów     |
|                  | wraz z           |
|                  | przedstawieniem  |
|                  | na podstawie     |
|                  | pozostałych      |
|                  | dowodów tła      |
|                  | sytuacyjnego, w  |
|                  | jakim do         |
|                  | dokonania tego   |
|                  | zabójstwa doszło |
|                  | w sposób         |
|                  | dokładny i       |
|                  | wyczerpujący     |



|  |   |
|--|---|
| Opinia daktyloskopijna   | przedstawił Sąd Okręgowy w formularzu   |
| Opinia z zakresu genetyki sądowej  | uzasadnienia zaskarżonego wyroku w punkcie 1.1.   |
| Ogłędziny telefonu pokrzywdzonej   | i 2.2., w sposób również przekonywujący odrzucając w punkcie 1.2.   |
| Opinia z badań porównawczych pisma ręcznego  | początkowo przedstawiane  |
| Opinia biegłej J. S.   | przez oskarżonego działanie w   |
| Wyniki badania stanu nietrzeźwości oskarżonego                                       | obronie koniecznej. Dodatkowo przedstawione   |
| Dokumenty dotyczące prowadzenia procedury Niebieskiej karty                          | tło sytuacyjne inkryminowanego zdarzenia ma oczywisty związek z negatywnymi   |
| Karalność oskarżonego za znęcanie psychiczne nad żoną                                | relacjami, jakie od wielu lat miały miejsce między małżonkami G., czego dowodem   |
| Historia choroby pokrzywdzonej   | są nie tylko wynikające z zarejestrowanych  |
| Opinia psychiatryczno-psychologiczna na temat stanu zdrowia psychicznego oskarżonego | rozmów na telefonach komórkowych ich obojga wzajemne wulgarne odnoszenie się do siebie, co także znajduje odbicie w relacjach ich sąsiadów T. N., M. N., M. U., Z. U., P. |
| Wywiad środowiskowy.   |   |

M. (1), A.  
M. i E. W.  
oraz w treści  
wywiadu  
środowiskowego,  
ale i także  
zeznania  
kolegów  
oskarżonego, tj.  
Z. J. i A.  
K.. Nadto na  
to negatywne  
nastawienie się  
oskarżonego  
względem swojej  
małżonki  
wskazuje fakt  
prowadzenia w  
jego rodzinie  
procedury  
Niebieskiej  
Karty, zeznania  
dzielnicowego S.  
S., skazanie go  
za przestępstwo  
psychicznego  
znęcania się nad  
żoną wyrokiem  
Sądu  
Rejonowego w  
Ś.Zamiejscowy  
VI Wydział  
Karny w S. z  
dnia (...) r. w  
sprawie (...) na  
karę 8 miesięcy  
pozbawienia  
wolności z  
warunkowym  
zawieszeniem jej  
wykonania na  
okres 3 lat próby  
z obowiązkiem  
opuszczenia  
lokalu  
zajmowanego  
wspólnie z  
pokrzywdzoną,  
do którego to  
obowiązku

oskarżony również miał negatywny stosunek i nie chciał go wykonać, co wynika z zeznań kuratora sądowego G. J. i pracownika socjalnego M. J. a które to zachowanie doprowadziło bezpośrednio przed samym zdarzeniem do zarządzenia wykonania orzeczonej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności postanowieniem w/w Sądu Rejonowego z dnia (...) r. w sprawie (...), z którym to zarządzeniem oskarżony nie chciał się zgodzić, czemu dał wyraz w treści złożonego na nie zażalenia. Sąd Apelacyjny, w pełni akceptując ocenę tych dowodów, zaprezentowaną przez Sąd Okręgowy, czyni z niej integralną część niniejszego uzasadnienia. Nie jest ona przy tym kwestionowana

przez strony,  
zwłaszcza  
skarżącego  
obrońcę  
oskarżonego a  
tym samym  
nie zachodzi  
tu potrzeba, by  
szerzej się do  
niej  
ustosunkowywać.  
Na marginesie  
tylko należy  
dodać, iż te same  
dowody również  
wskazują do  
dopuszczenie się  
przez  
oskarżonego  
przypisanego  
mu w punkcie  
2 czynu z  
art. 244 k.k.  
Okoliczność ta  
również nie jest  
kwestionowana  
przez strony, w  
tym skarżącego  
obrońcę  
oskarżonego,  
więc nie  
zachodzi tu  
konieczność by  
szerzej się do  
niej  
ustosunkowywać.

**0.12.2.2.**  
**Dowody**  
**niewwzględnione**  
**przy**  
**ustaleniu**  
**faktów**  
**(dowody,**  
**które sąd**  
**uznał za**  
**niewiarygodne**  
**oraz**  
**niemające**

|   |  |  |  |
|---|--|--|--|
| <b>znaczenia dla ustalenia faktów)</b>                                    |  |  |  |
| Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2  | Dowód  | Związłe o powodach nieuwzględnienia dowodu   |  |
|   | Nie dotyczy  |  |  |
| <b>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b> |  |  |  |
| Lp.   | Zarzut   |  |  |
|   | <b>APELACJA OBROŃCY OSKARŻONEGO</b><br><b>1.</b> rażąca niewspółmierność kary wymierzonej wobec oskarżonego, wynikająca z orzeczenia wobec oskarżonego kary 25 lat pobawienia wolności, podczas gdy kara ta pozostaje nieadekwatna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu | # zasadny<br># częściowo zasadny<br># niezasadny<br># zasadny<br># częściowo zasadny<br># niezasadny<br># zasadny<br># częściowo zasadny<br># niezasadny |  |

przypisanego oskarżonemu, wynikająca z nieprawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary i pominięcia okoliczności wpływających na orzeczenie kary łagodniejszej a także dowolnego przyjęcia okoliczności wpływających na podwyższenie wymiaru kary.

**2.** obraza przepisów prawa procesowego, mająca wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego i w konsekwencji przyjęcie, iż rozmiar krzywdy doznanej przez T. R. oraz A. C. uzasadnia zasądzenie zadośćuczynienia w kwotach odpowiednio 150 tyś. zł oraz 100 tyś. zł, mimo braku dokonania stosownych ustaleń faktycznych oraz braku

przeprowadzenia  
oceny prawnej  
a także braku  
ustalenia  
stopnia krzywdy  
pokrzywdzonych,  
co uniemożliwia  
weryfikację  
prawidłowości  
wydanego  
rozstrzygnięcia.

**APELACJA  
PEŁNOMOCNIKA  
OSKARŻYCIELA  
POSIŁKOWEGO  
– T. R.**

**3.** rażąca  
niewspółmierność  
orzeczonej  
wobec  
oskarżonego  
kary łącznej 25  
lat pozbawienia  
wolności  
poprzez  
niedostateczne  
uwzględnienie  
okoliczności  
przedmiotowych  
oraz  
podmiotowych  
określonych w  
art. 53 § 1 i 2 k.k.

Zwiąże o  
powodach  
uznania zarzutu  
za zasadny,  
częściowo  
zasadny albo  
niezasadny

**APELACJA  
OBROŃCY  
OSKARŻONEGO  
i APELACJA  
PEŁNOMOCNIKA**

**OSKARŻYCIELA  
POSILKOWEGO**

**Ad. 1 i 3.**

Wprawdzie wniosek o uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego został złożony wyłącznie przez obrońcę oskarżonego Sąd Apelacyjny postanowił ustosunkować się łącznie do obu wskazanych wyżej zarzutów, gdyż dotyczą one wymiaru i rodzaju orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. i w konsekwencji kary łącznej, tym bardziej, iż zarzuty podnoszone w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego na niekorzyść oskarżonego wspierają orzeczoną przez Sąd I instancji karę 25 lat pozbawienia wolności.



Sąd Okręgowy,  
prawidłowo  
uznając zamiar  
bezpośredni  
oskarżonego w  
popelnieniu  
przypisanej mu  
zbrodni  
zabójstwa z art.  
148 § 1 k.k. mógł  
wymierzyć za  
to przestępstwo  
karę  
pozbawienia  
wolności w  
granicach od  
8 do 15 lat  
albo karę 25  
lat pozbawienia  
wolności, albo  
też karę  
dożywotniego  
pozbawienia  
wolności.

Sąd I instancji,  
opisując  
wspólne pożycie  
oskarżonego z  
żoną wskazał  
na występujące  
między  
małżonkami  
liczne kłótnie,  
przy czym miały  
one miejsce  
również po  
wydaniu wobec  
oskarżonego w  
dniu (...)r.  
wyroku  
skazującego za  
psychiczne  
znęcanie się  
nad żoną, co  
było związane z  
faktem ciągłego  
nadużywania  
przez

oskarżonego  
alkoholu, jak  
i nieopuszczania  
przez niego  
mieszkania,  
mimo takiego  
obowiązku.

Również, jak  
wynika z  
prawidłowych  
ustaleń

faktycznych

Sądu I instancji,  
taka kłótnia  
miała miejsce  
w dniu (...)

r. Wówczas,  
po długotrwałej  
nieobecności

oskarżonego w  
mieszkanu

powrócił on  
do domu w  
stanie znacznej  
nietrzeźwości, co  
znów

doprowadziło do  
kłótni  
małżonków.

Tym razem  
jednak zdarzenie  
nie skończyło

się na kłótni,  
gdyż oskarżony

wepchnął żonę  
do jej pokoju,

wziął z kuchni  
najdłuższy nóż

kuchenny,

wrócił do pokoju  
żony i zadał

jej tym nożem  
co najmniej 5

uderzeń.

Pierwszy z  
ciosów zadał

jeszcze w  
sytuacji, gdyż

żona była w  
pozycji stojącej.

Nie zaprzestał jednak zadawania tych ciosów po jej przewróceniu na łóżko. Łącznie zadał jej co najmniej 5 ciosów tym nożem, przy czym co najmniej cztery penetrowały do wnętrza jej ciała. W wyniku tych ciosów spowodował siedem ran kłutych tułowia i lewej kończyny górnej, przy czym jeden z tych ciosów, powodujący ranę kłutą okolicy piersiowej lewej o wymiarach 4x0,5 cm, długości kanału rany 11 cm spowodował rozcięcie aorty brzusznej, co doprowadziło do wstrząsu krwotocznego i w konsekwencji do nagłego gwałtownego zgonu D. G.. Oskarżony, zdając sobie w pełni sprawę z tego, iż jego żona nie żyje, umył nóż, którym zadał ciosy, wypił alkohol, udał

się następnie do sklepu (...), gdzie postawił kolegom dwie butelki wódki, mówiąc do nich, iż chyba więcej razem nie wypiją i nie wiadomo kiedy się spotkają a następnie wrócił do domu, ponownie wziął nóż i zadał sobie nim ranę w brzuch, po czym czekał na przybycie Policji. Oskarżony raniąc się w brzuch, chciał upozorować działanie w warunkach obrony koniecznej, o czym świadczą jego własne wyjaśnienia ze śledztwa a następnie ich odwołanie w toku rozprawy. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż wielokrotne zadawanie przez oskarżonego ciosów nastąpiło z dużą siłą, oskarżony miał zresztą znaczącą przewagę fizyczną nad żoną, tym bardziej, że pokrzywdzona w dniu zdarzenia nie zakończyła

jeszcze  
rekonwalescencji  
po operacji,  
jaką przeszła w  
okresie od (...)r.  
do (...)r. Zadanie  
w takich  
okolicznościach  
ciosów nożem  
kuchennym i to  
w sytuacji, gdy  
pokrzywdzona  
także leżała już  
bezbronna na  
łóżku, znaczna  
siła tych ciosów,  
jak i miejsce  
ich zadawania  
a także dalsze  
zachowanie się  
oskarżonego,  
który nie  
wykazywał  
żadnych  
odruchów, by  
choćby podjąć  
próbę ratowania  
małżonki przed  
konsekwencjami  
swojego  
działania  
ewidentnie  
świadczy o  
bezpośrednim  
zamiarze  
oskarżonego  
pozbawienia  
życia swojej  
żony. Rację  
ma również  
Sąd I instancji,  
iż oskarżony  
nie planował  
dokonania tej  
zbrodni, o czym  
nie mogą  
świadczyć  
wypowiadane  
przez niego  
wcześniej

groźby, że zabije  
swoją żonę.  
Słusznie bowiem  
Sąd Okręgowy  
ustalił, iż  
oskarżony w  
dniu (...) r.  
powrócił do  
domu w stanie  
znacznej  
nietrzeźwości,  
mając przy tym  
świadomość  
zarządzenia  
orzeczonej  
wobec niego  
kary  
pozbawienia  
wolności, przy  
czym ten jego  
powrót w takim  
stanie przyczynił  
się do powstania  
kłótni między  
małżonkami i w  
trakcie tej kłótni  
chwycenia przez  
oskarżonego za  
nóż i zadania  
nim żonie tych  
ciosów, które  
doprowadziły do  
jej śmierci.  
Oskarżony więc  
pod wpływem  
tej awantury w  
sposób nagły  
powziął zamiar  
pozbawienia  
życia małżonki i  
zamiar ten w  
pełni  
zrealizował.  
Trafnie więc  
Sąd Okręgowy  
przyjął, iż ten  
zamiar nagły  
był wynikiem  
wybuchu  
kumulowanych

od dłuższego czasu negatywnych emocji, które znalazły ujście właśnie w wyniku tej kolejnej awantury z żoną. Sąd I instancji te okoliczności dokładnie przeanalizował, dając im prawidłowy i wyczerpujący wyraz w formularzu uzasadnienia w pkt 3.1.

W związku z tymi prawidłowymi ustaleniami nie budzi więc również zastrzeżeń przyjęta przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku do tego zawinionego zachowania oskarżonego kwalifikacja prawna przestępstwa zabójstwa D. G. z art. 148 § 1 k.k.

Obrońca oskarżonego stawia w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary za

przypisane mu  
zabójstwo z art.  
148 § 1 k.k.,  
upatrując się  
też  
niewspółmierności  
w wymierzeniu  
oskarżonemu  
kary 25 lat  
pozbawienia  
wolności,  
zamiast kary  
łagodniejszej, tj.  
„terminowej”  
kary  
pozbawienia  
wolności  
przewidzianej za  
to przestępstwo,  
proponując  
wymierzenie  
oskarżonemu  
łagodniejszej  
kary  
przewidzianej w  
zagrożeniu  
ustawowym za  
zabójstwo, tj.  
kary 12 lat  
pozbawienia  
wolności.

W tym miejscu  
należy wskazać,  
że zarzut  
niewspółmierności  
kary, jako zarzut  
z kategorii ocen,  
można zasadnie  
podnosić  
wówczas, „gdy  
kara jakkolwiek  
mieści się w  
granicach  
ustawowego  
zagrożenia, nie  
uwzględnia w  
sposób właściwy  
zarówno  
okoliczności



popelnienia  
przestępstwa,  
jak i osobowości  
sprawcy, innymi  
słowy – gdy  
w społecznym  
odczuciu jest  
karą  
niesprawiedliwą”.  
Niewspółmierność  
więc zachodzi  
wówczas, gdy  
suma  
zastosowanych  
kar i innych  
środków,  
wymierzona za  
przypisane  
przestępstwa,  
nie  
odzwierciedla  
należycie  
stopnia  
szkodliwości  
społecznej czynu  
i nie uwzględnia  
w wystarczającej  
mierze celów  
kary (por. wyrok  
SN z dnia  
11.04.1985 r.,  
V KRN 178/85,  
OSNKW 1985,  
nr 7-8, poz.  
60; wyrok SN z  
dnia 30.11.1990  
r., WR 363/90,  
OSNKW 1991, nr  
7-9, poz. 39).  
Trzeba jednak  
pamiętać, że  
zgodnie z art.  
438 pkt 4 k.p.k.  
ta  
niewspółmierność  
kary musi być  
„rażąca”. Chodzi  
tu więc przy  
wykazaniu tego  
zarzutu nie o

każdą różnicę  
co do wymiaru  
kary, ale o  
„różnicę ocen  
tak zasadniczej  
natury, iż karę  
dotychczas  
wymierzoną  
nazwać można  
byłoby – również  
w potocznym  
znaczeniu tego  
słowa – rażąco  
niewspółmierną,  
to jest  
niewspółmierną  
w stopniu nie  
dającym się  
wręcz  
zaakceptować”  
(wyrok  
SN z dnia  
2.02.1995 r., II  
KRN 198/94,  
OSNPP 1995, nr  
6, poz. 18).

Kara 25 lat  
pozbawienia  
wolności jest  
karą o  
szczególnym  
charakterze i  
jest ona karą  
odrębnie  
rodzajowo niż  
„terminowa”  
kara  
pozbawienia  
wolności (art. 32  
pkt 3 k.k.).

Szczególny  
charakter kary  
25 lat  
pozbawienia  
wolności wynika  
nie tylko z faktu  
jej  
długotrwałości,  
ale przede

wszystkim z uwagi na jej charakter eliminacyjny (por. wyrok SN z dnia 16.11.1995 r., III KRN 41/95, Prok. i Pr. 1996, z. 2-3, poz. 4 – dodatek; wyrok Sądu Apel. w Krakowie z dnia 8.12.2010 r., II AKa 226/10, KZS 2011/4/31).

Przyjmuje się, że karę tę należy stosować wyłącznie w wypadkach najcięższych, gdy okoliczności obciążające zdecydowanie przeważają nad okolicznościami łagodzącymi i tylko wtedy, gdy stopień winy jest na tyle wysoki, że uzasadnia zastosowanie tej kary a w okolicznościach konkretnego przypadku nawet kara 15 lat pozbawienia wolności nie spełniłaby indywidualno-lub generalno-prewencyjnych celów kary wymienionych w art. 53 § 1 k.k. (patrz wyrok SN z

dnia 20.12.1973  
r., III KR  
319/73, OSNKW  
1974/4/62;  
wyrok Sądu  
Apel. w  
Krakowie z dnia  
17.09.1992 r.,  
II Akr 140/92,  
KZS 1992/10/8;  
wyrok Sądu  
Apel. w  
Rzeszowie z dnia  
21.01.1999 r.,  
II AKa 78/98,  
Prok. i Pr. – wkł.  
1999/7-8/31).

Sąd Okręgowy,  
uzasadniając  
orzeczenie  
wobec  
oskarżonego tej  
kary o  
charakterze  
eliminacyjnym,  
położył  
szczególnie  
nacisk na  
okoliczności  
obciążające,  
bowiem takowe  
są w tej sprawie  
dominujące,  
natomiast  
okoliczności  
łagodzące mają  
przy postawie  
oskarżonego  
tylko marginalne  
znaczenie a  
jednocześnie  
zadecydowały  
one o tym, iż  
Sąd I instancji  
słusznie nie  
sięgnął po  
najsurowszy  
wymiar kary  
w postaci kary

dożywotniego  
pozbawienia  
wolności, jak  
tego domagał się  
poprzez swego  
pełnomocnika  
oskarżyciel  
posiłkowy – syn  
pokrzywdzonej  
T. R..

Nie ulega  
wątpliwości, iż  
na niekorzyść  
oskarżonego  
przemawiają  
znaczny stopień  
winy i znaczny  
stopień  
społecznej  
szkodliwości  
przestępczego  
zachowania się  
oskarżonego.

Oskarżony  
wprawdzie nie  
planował  
pozbawienia  
życia swojej  
żony, jednak już  
podejmując w  
sposób nagły ten  
zamiar w swoim  
zachowaniu był  
nader skuteczny  
i bezlitosny.

Oskarżony  
bowiem w  
trakcie awantury  
chwycił duży  
nóż kuchenny,  
zadając ciosy  
zastosował  
znaczną siłę,  
przy czym  
celując w  
newralgiczne dla  
życia ludzkiego  
części ciała, tj.  
przede

wszystkim  
okolice klatki  
piersiowej i  
brzucha nie  
poprzestał na  
jednym ciosie,  
ale zadał tym  
nożem liczne  
ciosy i to w  
sytuacji  
oczywistej  
bezbronności  
zaatakowanej.  
Oskarżony więc  
pokazał tym  
samym, iż po  
prostu chciał  
zabić swoją żonę,  
tym bardziej, że  
nawet nie starał  
się w swoim  
zachowaniu po  
pierwszym czy  
drugim ciosie  
opamiętać i  
spróbować  
jednak udzielić  
pomocy jakby  
nie było osobie  
sobie najbliższej,  
zaś po  
pozbawieniu jej  
życia wykazał  
się wyjątkowym  
spokojem, wręcz  
cynizmem. Umył  
bowiem  
narzędzie  
zbrodni, spożył  
alkohol, poszedł  
do kolegów „od  
kieliszka”, by im  
postawić wódkę  
i informując  
ich, że przez  
długi czas się  
nie zobaczą, zaś  
po powrocie  
do mieszkania  
zranił się tym

nożem,  
pozorując tym  
samym w sposób  
nieprawdziwy  
swoje działanie  
w obronie  
koniecznej, tj.  
rzekome  
bronienie się  
przed atakującą  
go nożem żoną.  
Na te  
obciążające  
okoliczności  
trafnie zwrócił  
uwagę  
pełnomocnik  
oskarżyciela  
posiłkowego,  
który w apelacji  
celnie zauważył,  
iż „oskarżony  
nie żałował tego,  
co zrobił i  
z pewnością  
oznacza to, że w  
żadnym  
wypadku nie  
chciał przyznać  
się do  
popelnionej  
zbrodni” (str.  
5 tej apelacji).  
Te więc razem  
wzięte jakże  
negatywne  
okoliczności,  
świadczące o  
znacznej  
społecznej  
szkodliwości  
społecznej tego  
przestępstwa i  
znacznym  
stopniu winy  
oskarżonego  
wskazują na  
konieczność  
wymierzenia  
oskarżonemu za

ten czyn  
znacznie  
surowej kary.  
Okoliczności te  
zresztą zostały  
również trafnie  
wyeksponowane  
na niekorzyść  
oskarżonego w  
apelacji  
pełnomocnika  
oskarżyciela  
posiłkowego  
(str. 3-5 tejże  
apelacji).

Oskarżony,  
popelniając tę  
zbrodnię uczynił  
to z pełnym  
rozeznaniem  
swojego  
zachowania, jest  
bowiem osobą w  
pełni poczytalną,  
ale skłonną do  
agresji, nie  
wyciągającą  
wniosków z  
dotychczasowych  
kar, w  
zachowaniu  
bezkrytyczną,  
bez poczucia  
winy, przy czym  
w sobie nie  
dostrzega  
żadnych  
mankamentów,  
gdyż za swoje  
niepowodzenia  
życiowe winą  
obarcza  
otoczenie (k.  
280 – opinia  
psychiatryczna).

Również na  
niekorzyść Sąd I  
instancji



slusznie wziął  
pod uwagę  
dotychczasową  
karalność  
oskarżonego za  
znęcanie się nad  
swoją żoną. Przy  
czym, jak to  
trafnie zauważył  
w niekorzystnej  
dla oskarżonego  
apelacji  
pełnomocnik  
oskarżyciela  
posiłkowego,  
oskarżony nic  
sobie nie robił  
z tego wyroku,  
skoro po jego  
wydaniu nadal  
przejawiał  
agresywne  
zachowania  
wobec żony, w  
tym  
wielokrotnie  
groził jej, że  
ją zabije i nie  
stosował się do  
nałożonych na  
niego  
obowiązków w  
postaci  
powstrzymania  
się od  
nadużywania  
alkoholu i  
wszczywania  
awantur  
domowych a  
przede  
wszystkim nie  
zastosował się  
do nałożonego  
obowiązku  
opuszczenia  
mieszkania  
zajmowanego z  
żoną, wprost  
deklarując

kuratorowi sądowemu, że tego nie uczyni, doprowadzając tym samym do zarządzenia wykonania za przestępstwo znęcania kary pozbawienia wolności.

Wreszcie na niekorzyść oskarżonego przemawia negatywna opinia środowiskowa na jego temat, wynikająca z nadużywania przez niego alkoholu i negatywnego odnoszenia się do swojej żony, w tym grożenia jej śmiercią.

W świetle nagromadzenia tylu okoliczności obciążających i zmarginalizowania, zwłaszcza poprzez trafne spostrzeżenia apelującego pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego okoliczności łagodzących, jakimi są w ocenie Sądu I instancji przyznanie się oskarżonego do winy i okazanie

skruchy, Sąd Okręgowy, wymierzając oskarżonemu za przypisaną mu zbrodnię zabójstwa karę 25 lat pozbawienia wolności, tj. karę o charakterze eliminacyjnym doszedł do słusznego przekonania, że wymierzenie tej kary a nie łagodniejszej, to jest kary pozbawienia wolności w wymiarze maksymalnym 15 lat, jest niezbędne, mając na uwadze zasady wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Przed wszystkim zauważyć należy, że Sąd I instancji skrupulatnie i zasadnie przytoczył wszystkie okoliczności przedmiotowe i podmiotowe przypisanej oskarżonemu zbrodni zabójstwa oraz zwrócił uwagę na wszystkie występujące w sprawie okoliczności

obciążające,  
słusznie przy  
tym tylko w  
marginalnym  
stopniu  
dostrzegając  
okoliczności  
łagodzące.  
Wracając  
bowiem do tych  
ostatnich  
okoliczności, to  
wspomnieć  
należy, iż  
oskarżony w  
toku śledztwa  
zaprzeczał, by to  
on początkowo  
zaatakował  
nożem, za czym  
miała  
przemawiać  
ujawniona na  
jego brzuchu  
rana cięta, zaś  
swoje  
zachowanie  
wobec żony, tj.  
pozbawienie jej  
życia tłumaczył  
działaniem w  
obronie  
koniecznej,  
które to  
działanie miało  
mu zapewnić  
bezkarność.  
Okazanie  
skruchy również  
nie miało  
miejsca  
bezpośrednio po  
zdarzeniu ani  
nawet w toku  
śledztwa a  
dopiero pojawiło  
się na rozprawie,  
co, jak słusznie  
zauważył  
apelujący

pełnomocnik  
oskarżyciela  
posiłkowego,  
nastąpiło pod  
wpływem  
zebranych w  
sprawie  
dowodów,  
zwłaszcza opinii  
biegłych, z czego  
wynikało „iż  
wymyślona  
przez niego  
wersja wydarzeń  
jest nielogiczna”.  
Rację ma więc  
tenże apelujący,  
iż „nie należy  
podzielać  
poglądu Sądu  
wyrażonego w  
uzasadnieniu  
wyroku, że  
skrucha  
wyrażona przez  
oskarżonego  
przed sądem jest  
autentyczna”(str.  
5 tejże apelacji).  
Notabene,  
trafność tego  
zarzutu  
niekorzystnego  
dla oskarżonego  
znajduje  
wsparcie w treści  
opinii o  
oskarżonym z  
ZK R., bowiem  
wynika z niej,  
iż wprawdzie  
oskarżony  
krytycznie  
wypowiada się  
w stosunku  
do zarzucanych  
czynów, żałując  
tego, co się stało,  
lecz w pewnym  
stopniu próbuje

umniejszać  
swojej winie (k.  
1008-1009), co  
znów znajduje  
odzwierciedlenie  
w jego  
osobowości,  
wynikającej z  
opinii  
psychiatrycznej.

Apelujący ten  
dostarczył więc  
tylko  
dodatkowych  
argumentów na  
niekorzyść  
oskarżonego,  
przemawiających  
za koniecznością  
wymierzenia  
kary  
eliminacyjnej 25  
lat pozbawienia  
wolności, jednak  
argumenty te już  
nie pozwalają  
na orzeczenie  
wobec  
oskarżonego  
kary najcięższej  
jaką jest kara  
dożywotniego  
pozbawienia  
wolności.

Wspomnieć  
bowiem należy,  
iż oskarżony  
jednak przyznał  
się ostatecznie  
do winy, zaś  
przebywając w  
areszcie  
śledczym  
zachowuje się w  
nim poprawnie,  
przestrzegając  
zasad  
regulaminowych  
i przyznaje się

do tego przestępstwa, jak i, mimo wspomnianych okoliczności związanych z chęcią umniejszenia swojej winy, przejawia wobec niego krytyczny stosunek (k. 862-864, 1008-1009). Oskarżony jednak, rozumiejąc, iż wbrew zebranym dowodom upieranie się przy swojej wersji zdarzeń nie ma najmniejszego sensu i przyznając się do winy, jak i werbalizując swój negatywny stosunek do własnego zachowania pokazał, iż jest w stanie wziąć na siebie winę za własne zachowania, mimo stwierdzonej u niego osobowości dys socjalnej, pokazał, iż nie zasługuje, mimo ciężkiej zbrodni, jakiej się dopuścił, na trwałą izolację od

społeczeństwa  
poprzez  
orzeczenie kary  
dożywotniego  
pozbawienia  
wolności.  
Jednocześnie  
jednak trudno  
tu, jak do  
tej pory, mówić  
o szczególnych  
postępach  
resocjalizacyjnych,  
skoro do chwili  
wyrokowania  
oskarżony nie  
zasłużył na  
żadną nagrodę  
regulaminową.  
To zaś oznacza,  
iż wnioskowana  
przez obrońcę  
oskarżonego  
aktualna opinia  
o skazanym z  
zakładu karnego  
nie mogła  
przynieść  
spodziewanych  
przez obrońcę  
następstw w  
postaci  
złagodzenia  
orzeczonej  
wobec  
oskarżonego  
kary.

W tych zaś  
okolicznościach  
sprawy, nie  
zapominając  
przecież, iż  
oskarżony  
dopuścił się  
najcięższej  
zbrodni  
zabójstwa i to  
osoby najbliższej  
a do tego



niezbyt sprawnej fizycznie z uwagi na swój stan zdrowia, nad którą znęcał się psychicznie przez wiele lat, grożąc jej również pozbawieniem życia i mając za nic orzeczoną wcześniej karę za to znęcanie wraz z nałożonymi obowiązkami, jak i mając na uwadze przytłaczającą większość okoliczności obciążających nad łagodzącymi, należy przyjąć, że najwyższa z „terminowych” kar pozbawienia wolności, tj. kara 15 lat pozbawienia wolności byłaby uznana za karę niewspółmiernie łagodną i nie spełniającą celów kary określonych w art. 53 § 1 k.k.

W ocenie Sąd Apelacyjny orzeczonej wobec oskarżonego G. G. (1) kara 25 lat pozbawienia wolności za zabójstwo z art. 148 § 1 k.k. jest w pełni

sprawiedliwa,  
odzwierciedla  
bowiem  
wszystkie  
okoliczności  
przypisanego  
oskarżonemu  
przestępstwa  
oraz uwzględnia  
osobowość  
sprawcy oraz  
jego  
postępowanie  
przed i po  
popelnieniu tej  
zbrodni. Tak  
surowa kara  
pozbawienia  
wolności na  
bardzo długi  
okres czasu  
wyeliminuje  
oskarżonego od  
społeczeństwa,  
uzmysławiając  
oskarżonemu, że  
popelnienie  
ciężkiej zbrodni,  
mając przy tym  
na uwadze  
poprzednie  
negatywne  
zachowanie  
wobec swojej  
żony i  
nierespektowanie  
orzeczeń  
sądowych, nie  
może być  
właściwą drogą  
przez życie.  
Kara ta więc  
tym bardziej  
uzmysłowi  
otoczeniu  
oskarżonego, iż  
metodą na życie  
nie może być  
stosowanie  
wobec

najbliższych ani przemocy psychicznej, ani tym bardziej przemocy fizycznej, gdyż ta często prowadzi do najcięższej zbrodni, której sprawca zostanie po prostu na długi okres czasu wyeliminowany z życia społecznego poprzez długotrwałą izolację w zakładzie karnym i to bez względu na swój wiek, bowiem oskarżony w chwili orzekania miał już 61 lat.

Kara ta więc spełnia wszystkie wymogi określone w art. 53 k.k. a tym samym osiągnięte stawiane przez nią cele, więc nie może zostać uznana za karę niesprawiedliwą.

Na rodzaj orzeczonej kary nie mogą mieć wpływu podnoszony przez skarżącego obrońcę wiek oskarżonego. Skoro bowiem oskarżony w wieku 59 lat

dopuścił się tej najcięższej zbrodni i w sprawie występuje tak dużo okoliczności na jego niekorzyść, w tym także związanych z jego trybem życia, to trudno tak starszą osobę traktować bardziej priorytetowo w zakresie kary, niż osobę młodszą. Wyżej wskazano na działanie oskarżonego w zamiarze nagłym, co samo w sobie również nie może stać na przeszkodzie orzeczeniu kary 25 lat pozbawienia wolności. Natomiast tenże zamiar nagły, poza okolicznościami związanymi z postawą procesową oskarżonego, nie pozwala na wymierzenie oskarżonemu kary jeszcze surowszej, proponowanej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Za  
nieporozumienie  
uznać należy  
kwestionowanie  
przez  
apelującego  
oparcia  
rozstrzygnięcia o  
karze na  
negatywnej  
opinii  
środowiskowej.

Nie ma tu  
bowiem  
znaczenia fakt,  
kiedy ta opinia  
została wydana.  
Istotne jest  
bowiem to, iż  
jej treść znajduje  
oparcie w  
zeznaniach  
świadków –  
dzielnicowego i  
sąsiadów a także  
w uprzedniej  
karalności  
oskarżonego, jak  
i w  
dokumentach  
dotyczących  
prowadzonej  
procedury  
Niebieskiej  
Karty.

Negatywny dla  
oskarżonego  
wywiad  
środowiskowy  
znajduje więc  
pełne oparcie w  
rzeczywistości.

Również  
kwestionowanie  
orzeczenia kary  
25 lat  
pozbawienia  
wolności z

powodu przyznania się oskarżonego do winy, jak i wyrażenia przez niego skruchy nie może zasługiwać na uwzględnienie.

Wyżej już na te kwestie zwrócono uwagę. Dodać tylko trzeba, iż oskarżony w swojej postawie procesowej nie był konsekwentny, gdyż próbował się „wybronić” od stawianego mu zarzutu popełnionej zbrodni zabójstwa. Ta chwiejność postawy oskarżonego nie pozwala więc na uznanie jego skruchy za szczerą, jak to nawet widzi Sąd I instancji.

Tym samym więc skoro kara 25 lat pozbawienia wolności jest uznawana w tej sprawie przez Sądy obu instancji za karę sprawiedliwą, jeżeli uwzględni się wszystkie przytoczone wyżej

okoliczności, to  
postulowanie  
przez obrońcę  
oskarżonego  
wymierzenia  
oskarżonemu za  
tę zbrodnię kary  
łagodniejszej,  
czy też  
postulowanie  
przez  
pełnomocnika  
oskarżyciela  
posiłkowego  
wymierzenia  
oskarżonemu  
kary najcięższej  
nie mogą zostać  
przez Sąd  
Apelacyjny  
uwzględnione.

**APELACJA  
OBROŃCY  
OSKARŻONEGO**

**Ad. 2.**

Kwestionowanie  
wysokości  
zasądzonego w  
trybie art. 46  
§ 1 k.k.  
zadośćuczynienia  
na rzecz syna  
pokrzywdzonej  
T. R. kwoty  
150.000 zł i  
na rzecz córki  
pokrzywdzonej  
(i oskarżonego)  
kwoty 100.000  
zł nie zasługuje  
na  
uwzględnienie.

Apelujący nie  
kwestionuje  
samej  
zasadności  
zasądzenia

zadośćuczynienia od sprawcy zabójstwa na rzecz dzieci pokrzywdzonej. Przepis art. 46 § 1 k.k. odsyła w tym zakresie do przepisów prawa cywilnego. Tu zaś przepis art. 446 § 4 k.c. wprost wskazuje na możliwość przyznania przez sąd najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Możliwość ta zresztą również wynikała z praktyki orzeczniczej (por. postanowienie Sądu Apel. we Wrocławiu z dnia 30.09.2015 r., II AKA 232/15, LEX nr 19503399).

Podkreślić należy, iż na rozmiar krzywdy, podlegającej kompensacie w ramach zadośćuczynienia - mają wpływ przede wszystkim:



dramatyzm  
doznań osoby  
bliskiej,  
poczucie  
osamotnienia i  
pustki,  
cierpienia  
moralne i  
wstrząs  
psychiczny  
wywołany  
śmiercią osoby  
najbliższej,  
rodzaj i  
intensywność  
więzi łączącej  
pokrzywdzonego  
ze zmarłym,  
wystąpienie  
zaburzeń  
będących  
skutkiem jego  
odejścia (np.  
nerwicy,  
depresji), rola w  
rodzinie  
pełniona przez  
osobę zmarłą,  
stopień, w jakim  
pokrzywdzony  
będzie umiał się  
znaleźć w nowej  
rzeczywistości i  
zdolności do jej  
zaakceptowania,  
leczenie  
doznanej traumy  
oraz wiek  
pokrzywdzonego  
(patrz: wyrok  
Sądu Apel. w  
Lublinie z dnia  
12 maja 2020  
r., I ACa  
117/20, LEX  
nr 3044490).  
Krzywdę  
doznaną w  
wyniku śmierci  
osoby bliskiej

bardzo trudno  
ocenić i wyrazić  
w formie  
pieniężnej, a  
każdy przypadek  
powinien być  
traktowany  
indywidualnie z  
uwzględnieniem  
wszystkich  
okoliczności  
sprawy, przy  
czym ocena ta  
ma opierać się  
na kryteriach  
obiektywnych, a  
nie na wyłącznie  
subiektywnych  
odczuciach  
pokrzywdzonego.  
Zadośćuczynienie  
powinno  
uwzględniać  
dramatyzm  
doznań osoby  
bliskiej,  
poczucie  
osamotnienia i  
pustki,  
cierpienia  
moralne i  
wstrząs  
psychiczny  
wywołany  
śmiercią osoby  
najbliższej,  
rodzaj i  
intensywność  
więzi łączącej  
pokrzywdzonego  
ze zmarłym,  
oparcie w innych  
osobach  
bliskich, wiek  
osoby  
uprawnionej do  
zadośćuczynienia,  
stopień w jakim  
pokrzywdzony  
będzie umiał się

znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, a także wiek pokrzywdzonego. Zadośćuczynienie nie powinno prowadzić do wzbogacenia pokrzywdzonego. Powinno jednak przedstawiać odczuwalną ekonomicznie wartość, a jego wysokość nie może sprowadzać się do kwoty symbolicznej (patrz: wyrok Sądu Apel. w Białymstoku z dnia 21 kwietnia 2020 r., I ACa 210/20, LEX nr 3030515).

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy w sposób wystarczający wyjaśnił, dlaczego zasądził od oskarżonego na rzecz A. C. i T. R. stosowne kwoty zadośćuczynienia, wskazując, iż w realiach tej sprawy, z uwagi na większe cierpienia po

stronie syna  
pozbawionej  
życia, kwota  
zadośćuczynienia  
zasądzona na  
jego rzecz  
powinna być  
relatywnie  
wyższa (pkt  
4 – końcowa  
część formularza  
uzasadnienia  
zaskarżonego  
wyroku). Należy  
zauważyć, co  
wynika z  
wiarygodnych  
zeznań obojga  
pokrzywdzonych,  
iż oboje byli  
bardzo  
przywiązani do  
matki. Jak  
wynika z zeznań  
A. C. (k. 63-64,  
808v-809v) z  
matką miała  
dobry kontakt,  
dość często  
rozmawiały ze  
sobą przez  
telefon, nawet  
prawie  
codziennie bądź  
co drugi dzień  
a w ostatnich  
tygodniach co  
2-3 dzień, w tym  
także o sprawach  
rodziny, bowiem  
oskarżony, który  
jest jej ojcem,  
znęcał się nad  
matką. Sama po  
wyprowadzce od  
rodziców około  
10 lat temu  
początkowo z  
rodziną

przyjeżdżała do rodziców, ale w późniejszym czasie widziała, że ojciec nadużywa alkoholu i starała się tam nie przyjeżdżać. Poza tym nie jeździła do mamy, gdyż miała sama trudności z dojechaniem do rodziców a nadto raz, jak ojciec był pijany, to ją wyganiał z domu. Z mamą spotykała się raz na tydzień bądź dwa tygodnie w weekendy, gdyż mama do niej wtedy przyjeżdżała. Mama również miała przyjechać do niej w najbliższą sobotę przed jej śmiercią i z tego przyjazdu była bardzo zadowolona.

Podkreślić przy tym należy, iż świadek, mówiąc o swoich relacjach z matką, jak i relacjach oskarżonego, czyli jej ojca z jej matką nie mogła zachować spokoju i reagowała na tę sytuację

płaczem. Z jednej strony przy tym nie mogła zrozumieć jak jej własny ojciec mógł swoją żonę i jej matkę pozbawić w taki sposób życia, przyznając wprawdzie, że od jakiegoś czasu ojciec miał wstręt i obrzydzenie do mamy, ale nie spodziewała się po ojcu, że coś takiego zrobi. Z drugiej zaś strony, będąc targana emocjami sama życzyła ojcu śmierci, twierdząc, iż tylko taką karę powinien ponieść za spowodowanie śmierci jej matki.

Nie ulega więc wątpliwości, iż A. C. bardzo mocno przeżyła śmierć swojej matki, z którą, mimo wyprowadzenia się ponad 10 lat temu, miała stały i bardzo dobry kontakt zarówno telefoniczny, jak i osobisty. W przypadku A. C. ból z powodu utraty

osoby najbliższej jest dodatkowo tym większy, iż zbrodni zabójstwa matki dopuścił się jej ojciec, którego nawet nie podejrzewała, iż byłby zdolny do takiej przemocy względem osoby najbliższej.

Z zeznań T. R. (k. 9-10, 167-168, 809v-811v) wynika jasno, iż z mamą utrzymywał stały, codzienny kontakt. Dzwonili do siebie codziennie, matka zwierzała się mu z kłopotów z ojczymem. Na jej prośbę założył jej zamek do drzwi do jej pokoju. Krótko przed zdarzeniem mama przebywała w szpitalu i chciał zabrać ją ze szpitala do siebie na rekonwalescencję, gdyż po operacji była słaba, poruszała się wolniej. Świadek bardzo ciepło wypowiadał się o mamie, mówiąc, iż była bardzo dobrą kobietą

i nawet, mimo  
wcześniejszego  
znęcania się  
oskarżonego nad  
nią, opiekowała  
się oskarżonym,  
gdy ten był  
chory i wymagał  
opieki. Matka  
jednak nie  
chciała  
wyprowadzić się  
ze swojego  
mieszkania,  
mimo że  
proponował jej  
pokój u siebie.  
Świadek zeznał,  
iż większość  
czasu mama  
przebywała u  
niego i jego  
rodziny a do  
siebie szła  
popołudniami  
lub wieczorami.  
Świadek też  
nie chodził do  
matki, gdyż był  
źle traktowany  
przez jej męża.  
T. R., składając  
te zeznania,  
również w  
swoim  
zachowaniu był  
mocno  
emocjonalny.  
Świadek ten  
bowiem, poza  
wyrażaniem  
bardzo ciepłych  
słów pod  
adresem  
nieżyjącej matki,  
opowiadał  
również o  
wyjątkowo  
traumatycznych  
chwilach, jakie



przeżył po  
przybyciu do  
mieszkania z  
policjantami,  
kiedy to zastał  
już leżącą na  
łóżku  
zakrwawioną,  
nieżyjącą matkę.  
Emocje, ból,  
jaki wynika z  
tych zeznań,  
konieczność  
podratowania  
swojego stanu  
psychicznego  
lekami, jak i  
wizytami u  
psychologa, jak  
i trudności w  
bieżącym  
funkcjonowaniu,  
związane z tymi  
przeżyciami  
wskazują w  
sposób jasny, iż  
T. R. znacznie  
mocniej przeżył  
śmierć swojej  
matki. Zresztą  
na jego  
olbrzymie  
przeżycia  
związane z  
bólom podczas  
ujawnienia  
zwłok matki  
wskazują  
zeznania  
funkcjonariuszy  
Policji A. B.  
(2) (k. 113-115,  
848-848v) i  
D. A. (k.  
125, 848v-849).  
W tych zaś  
okolicznościach,  
z ludzkiego  
punktu widzenia  
nie może dziwić

płacz T. R. przy składaniu zeznań na rozprawie, jak i żądanie jak najwyższej kary „dla tego mordercy”, który „zabił mi jedyną mamę, którą kochałem”.

W tych zaś okolicznościach żądanie w toku rozprawy a następnie zasądzenie na rzecz T. R. tytułem zadośćuczynienia kwoty 150.000 zł i na rzecz A. C. kwoty 100.000 zł nie może dziwić. Wysokość tych kwot odzwierciedla wskazywane wyżej okoliczności a tym samym brak jest podstaw do ich kwestionowania. Dodać przy tym trzeba, iż zróżnicowanie tych kwot również znajduje w tej sprawie uzasadnienie, bowiem nie ulega wątpliwości, iż T. R. nie dość, że był bardzo mocno związany emocjonalnie ze

swoją matką, to nadto przeżył wyjątkowo silną traumę, znajdując zakrwawioną nieżyjącą matkę a obok w pomieszczeniu oskarżonego – sprawcę jej śmierci.

Powyższe więc rozważania tylko dowodzą, iż odniesienie się przez Sąd Okręgowy do wydanego na podstawie art. 46 § 1 k.k. rozstrzygnięcia w czterech zdaniach było wystarczające, by umotywić adekwatność zasądzonych kwot zadośćuczynienia. Natomiast rozwinięcie na podstawie zeznań A. C. i T. R. tych okoliczności i ustalenie na ich podstawie relacji osobistych łączących ich z matką wskazuje na niezasadność podnoszonego zarzutu apelacyjnego. Proponowane zaś przez skarżącego kwoty

zadośćuczynienia po 50.000 zł są nieadekwatne do wskazywanych już wyżej okoliczności. Dodać zaś tylko za Sądem Apelacyjnym w Krakowie (wyrok z dnia 15 czerwca 2020 r., I ACa 53/20, LEX nr 3044757 należy, iż „rozmiar ilościowy świadczenia kompensacyjnego, dla którego podstawą normatywną jest art. 446 § 4 k.c. opiera się na sędziowskim uznaniu, a wobec tego odwoławcza ingerencja sądu II instancji w ustaloną w wyroku sądu niższej instancji wysokość zadośćuczynienia za krzywdę może nastąpić tylko wyjątkowo, tylko w sytuacji, gdy przyznana suma jest w sposób rażący nieodpowiednia do ustalonej skali tego uszczerbku wobec jej oczywistego zawyżenia lub zaniżenia”. W

|  |   |  |
|--|---|--|
| <p>świetle zaś tego, co wyżej powiedziano nie zachodzi w niniejszej sprawie podstawa do ingerencji w omawiane rozstrzygnięcie wydane na podstawie art. 46 § 1 k.k.</p>   |   |  |
| <p>Wniosek</p>   |   |  |
| <p><b>APELACJA<br/>OBROŃCY<br/>OSKARŻONEGO</b></p> <p><b>1.</b> zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu w pkt 1 kary 12 lat pozbawienia wolności, w pkt 3 kary łącznej 12 lat pozbawienia wolności, w pkt 4 poprzez zasądzenie od oskarżonego na rzecz T. R. i A. C. kwot po 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia.</p> <p><b>APELACJA<br/>PEŁNOMOCNIKA<br/>OSKARŻYCIELA<br/>POSILKOWEGO<br/>– T. R.</b></p> <p><b>2.</b> zmiana zaskarżonego wyroku poprzez</p> | <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> |  |

|   |  |
|---|--|
| <p>orzeczenie za<br/>popelnione<br/>czyny kary<br/>dożywotniego<br/>pozbawienia<br/>wolności.</p>   |  |
| <p>Zwięźle o<br/>powodach<br/>uznania wniosku<br/>za zasadny,<br/>częściowo<br/>zasadny albo<br/>niezasadny.</p>  |  |
| <p><b>APELACJA<br/>OBROŃCY<br/>OSKARŻONEGO</b></p> <p><b>Ad. 1</b></p> <p><b>APELACJA<br/>PEŁNOMOCNIKA<br/>OSKARŻYCIELA<br/>POSIŁKOWEGO</b></p> <p><b>Ad. 2</b></p> <p>Odnośnie<br/>niezasadności<br/>żądania<br/>złagodzenia<br/>bądź zaostżenia<br/>kary<br/>pozbawienia<br/>wolności<br/>wypowiedziano<br/>się już<br/>wyczerpująco<br/>wyżej przy<br/>omówieniu<br/>zarzutów Ad. 1<br/>i 3 obu tych<br/>apelacji.</p> <p>Odnośnie<br/>niezasadności<br/>żądania<br/>obniżenia<br/>wysokości</p> |  |

zasądzonego  
zadośćuczynienia  
na rzecz A.  
C. i T. R.  
wypowiedziano  
się wyczerpująco  
wyżej przy  
ustosunkowaniu  
się do zarzutu  
Ad. 2.

**OKOLICZNOŚCI  
PODLEGAJĄCE  
UWZGLĘDNIENIU  
Z URZĘDU**

1. Nie dotyczy

Zwięźle o  
powodach  
uwzględnienia  
okoliczności

**ZSTRZYGNIECIE  
SĄDU  
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.  
Utrzymanie w  
mocy wyroku  
sądu  
pierwszej  
instancji**

**0.11.** Przedmiot  
utrzymania w  
mocy

**0.1Całość  
wyroku –  
utrzymano w  
mocy na  
podstawie**

|   |  |
|---|--|
| <b>art. 437 § 1<br/>k.p.k.</b>  |  |
| Zwięźle o<br>powodach w<br>utrzymania w<br>mocy   |  |
| <p>Wina w<br/>popelnieniu obu<br/>przypisanych<br/>oskarżonemu<br/>przestępstw, tj.<br/>z art. 148 § 1<br/>k.k. oraz z art.<br/>244 k.k. nie była<br/>kwestionowana<br/>a Sąd Apelacyjny<br/>nie znalazł<br/>podstaw, by w<br/>te orzeczenia<br/>ingerować z<br/>urzędu.</p> <p>Co do orzeczonej<br/>kary za<br/>przestępstwo z<br/>art. 148 § 1<br/>k.k. postawione<br/>zarzuty<br/>apelacyjne nie<br/>zostały<br/>uwzględnione. Z<br/>tego samego<br/>powodu brak<br/>było podstaw do<br/>ingerowania w<br/>wymiar<br/>orzeczonej w<br/>punkcie 3 na<br/>podstawie art.<br/>88 k.k. kary<br/>łącznej.</p> <p>Co do<br/>zasądzonogo na<br/>podstawie art.<br/>46 § 1 k.k.<br/>środka</p> |  |



kompensacyjnego  
brak było  
podstaw do  
uwzględnienia w  
tym zakresie  
zarzutu  
apelacyjnego.

Zaliczenie w  
punkcie 5 okresu  
zatrzymania i  
tymczasowego  
aresztowania na  
podstawie art.  
63 § 1 k.k. nie  
było  
kwestionowane  
a jednocześnie  
znajduje oparcie  
w dokumentach  
z k. 5 i 341.

Rozstrzygnięcia  
o kosztach  
sądowych, tj. o  
zasądzeniu na  
rzecz obrońcy z  
urzędu kosztów  
nieopłaconej  
pomocy prawnej  
wraz z  
wydatkami a  
także zwolnienie  
oskarżonego od  
poniesienia  
kosztów  
sądowych nie  
były  
kwestionowane  
a Sąd  
odwoławczy  
również z urzędu  
nie znalazł  
podstaw by w  
te orzeczenia  
ingerować.

**0.15.2.**  
**Zmiana**  
**wyroku sądu**

|  |   |                       |  |
|--|---|-----------------------|--|
| <b>pierwszej instancji</b>                                     |   |                       |  |
| 0.0.11.  | Przedmiot i zakres zmiany   |                       |  |
| 0.0.1  | Nie dotyczy   |                       |  |
| Zwięzłe powodach zmiany  | o   |                       |  |
|  |   |                       |  |
| <b>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>       |   |                       |  |
| <b>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</b> |   |                       |  |
| 1.1.   | Nie dotyczy   | # art. 439 k.p.k.     |  |
| Zwięzłe powodach uchylenia                                     | o   |                       |  |
|  |   |                       |  |
| 2.1.   | Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości<br><br>Nie dotyczy | # art. 437 § 2 k.p.k. |  |
| Zwięzłe powodach uchylenia                                     | o   |                       |  |
|  |   |                       |  |

|   |   |                       |  |
|---|---|-----------------------|--|
| 3.1.  | Konieczność umorzenia postępowania<br><br>Nie dotyczy | # art. 437 § 2 k.p.k. |  |
| Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia |   |                       |  |
| 4.1.  | Nie dotyczy   | # art. 454 § 1 k.p.k. |  |
| Zwięźle o powodach uchylenia  |   |                       |  |
| <b>0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>                  |   |                       |  |
| Nie dotyczy   |   |                       |  |
| <b>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>  |   |                       |  |
| Punkt rozstrzygnięcia z wyroku  | Przytoczyć okoliczności                               |                       |  |
|   | Nie dotyczy   |                       |  |

|                                      |   |  |
|--------------------------------------|---|--|
| 6. <b>Koszty<br/>Procesu</b>         |   |  |
| Punkt<br>rozstrzygnięcia z<br>wyroku | Przytoczyć<br>okoliczności  |  |
| II<br>III                            | <p>Z uwagi na występowanie przed Sądem Apelacyjnym obrońcy oskarżonego, działającego z urzędu i złożenie przez niego wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej w żadnej części pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu w postępowaniu apelacyjnym, o kosztach tych orzeczono na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1184, ze zm.) w zw. z § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 i § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa</p> |  |

kosztów  
nieopłaconej  
pomocy prawnej  
udzielonej przez  
adwokata z  
urzędu (t.j.  
Dz.U. z 2019  
roku, poz. 18) w  
wysokości opłaty  
określonej w §  
17 ust. 2 pkt 5  
(kwota 600 zł),  
powiększonej o  
stawkę 23%  
VAT a więc  
łącznie kwoty  
738,00 zł brutto.  
Dodać trzeba,  
iż obrońca w  
toku rozprawy  
apelacyjnej nie  
wnosił o  
przyznanie, w  
trybie § 4  
ust. 2 cyt.  
rozporządzenia  
opłaty w  
wysokości  
wyższej niż  
kwota 600 zł  
netto, ani nie  
domagał się  
przyznania  
dodatkowych  
kosztów  
związanych z  
wydatkami  
określonymi w §  
2 pkt 2 tego  
rozporządzenia.  
Tym samym Sąd  
Apelacyjny nie  
znalazł podstaw,  
by z urzędu  
przyznać  
obrońcy wyższe  
„wynagrodzenie”  
za udział w  
postępowaniu  
apelacyjnym. Na

marginesie należy zauważyć, iż obrońca, wnosząc o przyznanie tych kosztów nie wskazał we wniosku, by zasądzona opłata miała również uwzględniać udział obrońcy w posiedzeniu aresztowym z (...) r. Sąd Apelacyjny natomiast nie uznał za konieczne z urzędu zasądzenie na rzecz obrońcy kwoty wyższej od „minimalnej” z powodu udziału w tym posiedzeniu, gdyż udział obrońcy w tym posiedzeniu nie był obowiązkowy a przy tym w związku z tym posiedzeniem trudno nawet mówić o jakimś nakładzie pracy obrońcy, skoro obrońca pozostawił decyzję w przedmiocie dalszego aresztowania oskarżonego do uznania Sądu. Z tego też powodu nie było

także podstaw  
do zasądzenia  
wydatków  
związanych z  
dojazdem  
obrońcy na to  
posiedzenie do  
Sądu  
Apelacyjnego.  
Obrońca nie  
dość, że nie żądał  
wcześniej ich  
zwrotu, to przy  
tak  
zaprezentowanej  
postawie  
procesowej, jak i  
przy  
nieobowiązkowym  
stawiennictwie  
na takie  
posiedzenie  
trudno wręcz  
uznać te wydatki  
związane z  
dojazdem za  
niezbędne w  
rozumieniu §  
2 pkt 2 cyt.  
rozporządzenia.

Mając na  
uwadze trudną  
sytuację  
majątkową i  
finansową  
oskarżonego,  
która  
doprowadziła do  
zwolnienia go  
od ponoszenia  
kosztów  
sądowych w  
pierwszej  
instancji (pkt  
7 formularza  
uzasadnienia  
zaskarżonego  
wyroku), jak  
i konieczność

odbycia przez  
oskarżonego  
długoterminowej  
kary  
pozbawienia  
wolności, o  
kosztach  
sądowych za  
postępowanie  
odwoławcze oraz  
o opłacie  
sądowej za to  
postępowanie  
orzeczono na  
podstawie art.  
624 § 1 k.p.k.  
oraz art. 17  
ust. 1 ustawy z  
dnia 23.06.1973  
r. o opłatach  
w sprawach  
karnych (tekst  
jednolity z 1983  
r., Dz.U. Nr 49,  
poz. 223 z późn.  
zm.).

7. **PODPIS**

P. G. G. N. P. S.

P. M. (2) M. K.